

I det Udkast til Lov om Statsskovenes Bestyrelse, som fremlagdes i Rigsdagens 2den Samling i 1850 og som var baseret paa Forflag fra den i 1850 nedsatte Forstcommissionsion, var der med Hensyn til dette Punkt foreslaaet, at de daværende Skovfogedposter efterhaanden ved Vacance skulde inddrages, og at der istedetfor dem skulde under Skovriderne ansættes indtil 250 Opsynsmænd med indtil 2 Rd. i ugentlige Arbeidspenge, der skulde udvælges blandt de paalideligste Arbejdere og ved Siden af Udførelsen af de dem betroede Tilsynsforretninger tillige deelstaa i Skovarbejderne; foruden disse 250 Opsynsmænd foresloges Ansættelsen af 80 Ledvogtere uden Løn. Dette Forflag fandt ikke Rigsdagens Bifald, og ved Loven af 25de Februar 1851 bestemtes der ansat under Skovriderne: indtil 70 Skovfogder (Halvdelen med 250 Rd., Halvdelen med 300 Rd. i aarlig Løn), indtil 130 Skovløbere (med 1—2 Rd. i ugentlige Arbeidspenge) og indtil 120 Ledvogtere eller Hegnsmænd. Dette Apparat af Underordnede under Skovriderne var — selv under fornødent Hensyn til, at Statens Skovbrug dengang omfattede flere Skove end nufortiden — for stort og for kostbart, og det var derfor forsaavidt rigtigt, at den ved Loven givne Bemyndigelse ikke benyttedes, men at det i 1854 efter Forhandling mellem Finansministeriet og Domainedirectoratet bestemtes at stille Oprettelsen af de ved Loven af 25de Februar 1851 § 10 bestemte Skovløber-tjenester i Bero, og at lade Skovløberklassen forblive i dens tidligere Lønningsvilkkaar. Det vilde imidlertid have været heldigere, om man ikke ved Lovens Bestemmelser havde været udelukket fra at følge den anden Fremgangsmaade til Indskrænkning af Apparatet, som bestod i at reducere Skovfogdernes Antal. Det er nemlig Ministeriets Opfattelse, at Grundtanken i det Rigsdagen i 1850 forelagte Udkast, nemlig Hensigtsmæssigheden af Skovfogedposternes succesfulde Inddragelse, i Hovedsagen var rigtig, og at Bestemmelsen i Loven af 1851 om deres Bibeholdelse har havt den uheldige Følge, at det ikke har kunnet holdes reent, at Skovrideren selv maatte anordne og bestemme Alt, hvad der skulde udføres paa

hans Ansvar, men at de rette Grændser for, hvad Skovrideren selv har at gjøre og hvad han kan lade udføre ved de ham underordnede Betjente, ere blevne forvirkede. Det maa i Henhold hertil ansees for et Skridt i den rigtige Retning, at der ved Loven af 8de December 1859 gjordes Antydning om Skovfoged-tjenesternes Nedlæggelse og meddeles Bemyndigelse til at oprette 1 eller 2 Opsynsmændstjenester for hver Skovfogedpost, der nedlægges. Denne Opsynsmændsinstitution har nu vistnok hidtil ikke ret vundet Indgang; men dette hidrører fra, dels at denne Bemyndigelse ikke er bleven benyttet i nogen høj Grad, dels og hovedsagelig at man ikke i tilstrækkelig Grad har indskrænket Fordringerne til deres Uddannelse og Kundskaber, og derfor ikke har kunnet undgaae at vælge Opsynsmændene væsentlig blandt den samme Klasse af Aspiranter, hvoraf Skovfogderne rekrutteredes, og at der saaledes i disse Tjereser er ansat Folk, der ikke kunne finde sig tilrette i de smaa Aaer, som Loven af 8de December 1859 § 7 har tilbeelt Opsynsmændene. Det er imidlertid Ministeriets bestemte Overbeviisning, at saafremt man indskrænker Fordringerne til Opsynsmændenes Uddannelse og Kundskaber til det Nødtørftigste, og derved gjør sig det muligt at rekrutere disse Poster blandt de dygtigste af de lavere Betjente (Skovløbere, Ledvogtere, Hegnsmænd) eller af Skovarbejderne, saa vil man erholde en Klasse af Betjente, der vil kunne komme ud af det med de ringere Lønningsvilkkaar, der kan bydes Opsynsmændklassen, og som vil afgive en god Medhjælp for Skovriderne. Det er derfor Ministeriets Tankke, at man bør stride energisk frem ad den ved Loven af 1859 antydede Vej, ved efterhaanden, saavidt muligt, at indskrænke Skovfogdernes Antal. Aldeles at afløse Skovfogderne ved Opsynsmænd lader sig derimod ikke gjøre; dertil ere de fleste af de nuværende Skovdistricter for store, og maa det i saa Henseende erindres, at Forslaget af 1850, der gik ud paa Inddragelsen af hele Skovfogedklassen, tillige gik ud paa Oprettelsen af endeel flere Skovridereembeder, end Loven af 25de Februar 1851 normerede, og at der senere er inddraget enkelte af disse sidste. Men